

ADAM BROOKES

$$M_z = (M_1 + M_3)$$

$$+ M_4) l = J_z \ddot{\psi}$$

**ŠPIONOVA
DCERA**

V minulosti se špionážní činnost obvykle zaměřovala na získávání politických a vojenských informací. Ty zůstávají i nadále jejím prvořadým cílem, ovšem v dnešním technicky orientovaném světě mají některé země poněkud širší záběr než dříve, například i komunikační a informační technologie, energetiku, vědecký výzkum, obranu, letectví, elektrotechniku a řadu dalších odvětví. Zpravodajské služby tudíž cílí na komerční i vládní organizace. Občas tak činí ve prospěch státních či státem financovaných firem ve své zemi.

MI5.org.uk

Jde o velmi propracovaný a komplexní systém, jehož cílem je vyhledávat cizí vyspělé technologie, získávat je všemi dostupnými prostředky a následně využívat k vývoji zbraní a konkurenceschopného zboží. Nic podobného nikde jinde ve světě neexistuje. Ten systém je nesmírně rozsáhlý, odpovídající zemi s více než miliardou obyvatel a funguje v měřítku, které výrazně přesahuje legitimní vědeckotechnické podnikání Číny.

William C. Hannas, James Mulvenon a Anna B. Puglisiová:
Čínská průmyslová špionáž

Život je nejdřív nuda a pak strach.

Philip Larkin

1

Peking, nedávná minulost

Bábi Poonová tentokrát vyrazila do akce čistá jako lilium. Žádný mobilní telefon, žádné sledovací čidlo. Nic, z čeho by mohl uniknout signál, jakkoli slabý. Nenechá za sebou žádný podpis, žádnou stopu. Propluje digitálním prostředím jako smítko prachu temným tichým vzduchem.

Z letiště jela autobusem. Zaplatila v hotovosti a odvrátila obličej od kamer, které ji při nástupu sledovaly. Autobus se šinul do města a ona sledovala, jak kolem ubíhají věžáky, hromady betonu zlatě omítnuté slunečními paprsky pozdního léta.

Čistá jako lilium. Sama.

Takhle se to dělá, pomyslela si. Sklopila zrak ke svým rukám s jaterními skvrnami a žilami vystupujícími ze suché pergamenové kůže.

Podívejme se, co tahle hloupá stará bába ještě dokáže.

Restaurace byla našlapaná trhovci a přistěhovaleckými dělníky, kolem řinčelo nádobí, těžký mastný vzduch páchl po širokové pálenice. Chodilo se sem na šansijské jídlo, misy tučného jehněčího a řezané nudle. Bábi Poonová dorazila v pravý čas, aby si mohla ze zanedbaného parku naproti přes ulici provozovnu důkladně prohlédnout, nehybně seděla v teplém soumraku, svírala vycházkovou hůl a kabelku. Než vstoupila dovnitř, prošla dvakrát kolem, šourala se po chodníku v tmavých brýlích a sípavě dýchala. Nyní seděla u stolu v koutě. Servírka se na ni usmála, oslovila ji *a-i*, tetičko. Hodné děvče. Objednala si nudle *kočičí uši*, bohatě posypané

česnekovou natí a nakrájenými rajčaty v hustém vývaru ochuceném kmínem a černým octem. Dívka zachytila její přízvuk, sykavý zpěvný jižní akcent, usmála se a tázavě naklonila hlavu na stranu. Eileen Poonová pouze přikývla.

A teď už jen čekala a pozorovala. Čekala na určitý okamžik, který se rychle blížil a jehož přesná poloha v čase byla stanovena již před měsíci, možná lety. Pátrala po nějaké anomálii, drobné vlnce na hladině davu.

Už to dlouho nepotrvá.

Dívka před ní položila kouřící misku a plastové hůlky zabalené v ubrousku. Sklenici čaje. Eileen se nimrala v jídle, nechávala vteřiny plynout. Očima nenápadně tékala kolem, sem a tam, sem a tam.

Nic.

Nic než hlahol a rámus restaurace, pára stoupající z misek a kroučící se vzhůru v odpoledním světle, muži s brunátnými obličejí sklánějící se nad jídlem, nalévající si ze zelených lahviček čirokovou pálenku a obracející ji do sebe.

Teď.

Odložila hůlky, nejistě vstala, jednou rukou se opírala o stůl a druhou svírala kabelku. Ta milá servírka byla v cuku letu u ní a ptala se, jestli něco nepotřebuje.

„*Che-suo*,“ odvětila. Toaletu.

Dívka ukázala k zadní části restaurace, do chodby. Eileen Poonová se belhala kolem plných stolů, prošla chodbou vedle pyramidy umaštěných židlí a prázdného akvária. Hluk se vzdaloval.

Dveře záchodků byly z překližky a zůstaly pootevřené. Vešla dovnitř, zašmátrala po vypínači, zamkla za sebou a pach čpavku ji přinutil dýchat jen povrchně. Z tureckého záchodu vedla nahoru po zdi trubka do splachovací nádržky. Eileen vytáhla z kabelky latexové rukavice a navlékla si je. Přejela rukou nahoru a dolů po potrubí, zašmátrala za ním. Nic tam nebylo. Otevřela zásobník toaletního papíru. Nic. Pod umy-

vadlem objevila skříňku. Otevřela ji a přejela rukama po vnitřní straně.

A právě tam, hluboko ve špinavých zákoutích skříňky, byl zespodu na umyvadle přilepený pytlík mléčných karamelk značky Bílý králík.

Eileen uvolnila balíček, sloupila z něj lepicí pásku a strčila ho do igelitového sáčku. Pásku a rukavice hodila do záchodu a bonbony vložila do kabelky.

Chvilku počkala, zklidnila se. Spláchla a umyla si ruce, odemkla dveře a vyšla na chodbu.

Malinko se jí ulevilo. Tak tohle bychom měli, řekla si v duchu.

Teď přijde ta těžší část.

Vešla zpátky do restaurace a zastavila se. Obklopila ji změť hlasů a smíchu, řinčení příborů. Zapátrala v pozadí za zvukem a vizuálním chaosem. Je tady ten, kdo přinesl bonbony Bílý králík? Sleduje ji? Nebo je to žena? Přejížděla očima po místnosti, hledala upřený zrak, nápadně významný pohled, rychle skloněnou hlavu, odvrácený obličej.

Nic.

Pomalou se vrátila ke stolu, sedla si, dopila čaj.

Ta milá dívka jí přinesla účet.

„Vám ty nudle nechutnaly?“ zeptala se.

„Bylo toho moc,“ odvětila Eileen.

„To mě mrzí,“ řeklo děvče.

„Mej š’.“ To nevádí. Zvedla starou křehkou ruku a mávnutím zaplašila její obavy. Zamžourala na účet a pečlivě odpočítávala z peněženky jüanové bankovky, hotové ztělesnění šetrnosti. Dívka se usmívala, trpělivě čekala. Eileen si nasadila černé brýle a zvedla se k odchodu. Ústupová strategie byla komplikovaná, vyžadovala pár rychlých pouličních kejklů a pak kličkování sítí podzemní dráhy. Vzala si hůlku a vykročila k východu. Servírka už tam stála, přidržovala jí dveře, hodná holka. „*Man-man cou*,“ řekla. Jděte opatrně.

Eileen vyšla z restaurace do teplého večera. Zastavila se na chodníku, chvíli zmatkovala s kabelkou a hůlkou a přitom nenápadně obhlížela ulici, vozovku, počítala a pozorovala: kluk v kšiltovce Chicago Bulls civěl do telefonu a klátivým krokem mířil k západu; stříbrné terénní auto a za ním motorka značky Yamaha, žlutá, chlapec za řídítky v bílém tričku přidal plyn; dvojice ponořená do hovoru, s nákupními taškami a fialovým batůžkem.

A muž na lavičce.

Na stejné lavičce, která poskytovala nerušený výhled na restauraci a kterou předtím využila i Eileen Poonová.

Měl na sobě krémovou košili s krátkým rukávem a šedé bavlněné kalhoty. Seděl s koleny u sebe. Na klíně mu ležely složené noviny, ale díval se přímo před sebe. Šedé řídnoucí vlasy měl sčesané z čela. Zřejmě použil olej nebo pomádu.

Eileen Poonová v mžiku vstřebala všechny detaily a uložila si je do paměti.

Kdopak ty jsi?

Zkoumavě si ho prohlížela zpoza tmavých brýlí. I na tu vzdálenost viděla, že ruce složené v klíně má malé a jemné, tváře a bradu hladké, jako by vydrhnuté pemzou. Vyzařovala z něj čistota. Bude to puntičkář, s upravenými nehty a naleštěnými botami. Seděl zcela nehybně. Uvědomila si, že právě kvůli té nehybnosti si ho všimla. Seděl jako při modlitbě, s očima připomínajícíma malé černé kamínky.

Rozhlédla se na obě strany a chtěla přejít ulici. Vtom před ní zastavil autobus a zakryl jí výhled na park, lavičku i toho muže. Když odjel, neznámý byl pryč.

Později v hotelovém pokoji, po celé té štrapáci po ulicích, chodnicích a v podzemce, se Eileen Poonová potmě posadila na postel a zula si boty, chvíli si masírovala bolavá chodidla. Podobu toho muže s hladkými tvářemi měla uloženou těsně za sítnicí a nyní si ji vstípila hluboko do paměti.

Během té poloviny života, kterou Eileen zasvětila tajné práci pro vládu Jejího Veličenstva, si hluboko v nitru vybudovala rozsáhlou kartotéku plnou obličejů, postav, způsobů chůze, hlasů, přízvuků, míst, prostředí a setkání. Každá položka pro ni byla zcela jedinečná a známá, každá okamžitě k dispozici. Když se to totiž vzalo kolem a kolem, výzvědné službě se na asijském pobřeží Pacifiku věnovalo poměrně málo lidí. Jistě, různí odposlouchávači a počítačovní slídlilové a gorily z místních bezpečnostních agentur se počítali na miliony. Ovšem profesionálů – řídicích důstojníků, pozorovatelů, spojek a pouličních kejklířů – zas tolik nebylo. A Eileen, kdo jiný než ona, je dokázala rozpoznat. Pro bábi Poonovou, ostřílenou pouliční umělkyni – nejlepší v Asii, jak tvrdila Hopková –, bylo základem špionážní činnosti umění vybatvit si informaci a uvést ji do patřičné souvislosti. Její úžasná schopnost obojího byla důvodem, proč Britská tajná zpravodajská služba zůstávala rodině Poonových věrná po celých čtyřicet let. Hopková si nadání bábi Poonové vysoce cenila. *Vy jste moje oči, Eileen, řekla jednou. Jste moje paměť.*

O Puntičkáři však Eileen v paměti nenalezla nic.

V duchu si vyvolala jeho obraz, nechala ho volně proplouvat zákruty mysli. Vyptávala se ho. Řekni mi, proč jsi seděl na té lavičce, v tu dobu, tím způsobem. Prozrad' mi, co na tvém vzhledu naznačovalo, že něco víš, že máš k dispozici prostředky. Vyprávěj mi o úmyslu, o tom, jak se projevuje navenek. Řekni mi, jak to, že tě znám, i když tě neznám. Povídej mi o mléčných karamelkách Bílý králík.

Vstala, přistoupila k psacímu stolu, rozsvítila lampičku a zatáhla závěsy. Zamířila ke kufru, vytáhla druhý pár latexových rukavic a roušku a nasadila si je. Vyndala také gumovou podložku zabalenou v celofánu. Rozbalila ji a rozprostřela na stůl. Odešla do koupelny a z toaletní taštičky vytáhla krabičku se sterilně zabalenou pinzetou a nůžkami na nehty.

Sedla si za stůl. Kabelku položila před sebe.

Pinzetou vyndala z kabelky pytlík s karamelkami Bílý králík a nůžtičkami jej otevřela. Pomocí pinzety vytáhla z pytlíku dvanáct bonbonů, každý samostatně zabalený do červenomodrého voskovaného papírku, na obou koncích zkrouceného. Rozložila je jeden vedle druhého na podložku. Opatrně je začala rozbalovat a jemně vyprošťovala kousky mléčné žvýkáci hmoty z obalů.

Jakmile vzala do ruky sedmý bonbon, věděla, že to našla. Cítila rozdílnou hustotu, pravidelnost tvaru. Rozbalila voskovaný papír. Uvnitř nebyla mléčná karamelka, ale bílé plastové pouzdro, tvrdé a hladké. Při bližším prozkoumání objevila spoj uprostřed, jako by se kapsule skládala ze dvou částí. Eileen jemně zatáhla, dvě poloviny se od sebe s cvaknutím oddělily a objevila se dutina vystlaná pěnovou hmotou, v níž byl zasunutý miniaturní paměťový disk, ne větší než nehet. Chvilku držela disk v pinzetě a uvažovala.

Pohyb na chodbě.

Eileen se rozhlédla, střelila očima ke dveřím, zůstala nehybně sedět. Výbuch smíchu, pak už nic.

Naslouchala. Další zvuky z pokoje dál na chodbě, asi.

Nic tam není, pomyslela si. Proč je tak vylekaná? Pitomá stará bába.

Zasunula disk zpátky do pěnové dutiny, secvakla obě poloviny kapsule dohromady. Zabalila ji do voskovaného papírku, vrátila ji s ostatními do pytlíku a ten vložila zpátky do kabelky.

Obyčejné karamelky. V kabelce.

Tahle operace, pomyslela si, působí strohým a úsporným dojmem. Velmi nenápadná, velmi hluboká. S velmi ostrými hranami. Jen ona sama, čistá jako lilium. Dokonce ani její synové nejsou ve hře. Kdyby s ní byl Peter nebo Frederick, mohli toho Puntičkáře vyčmuchtat, natočit, odposlechnout, prohnat ho skrz servery, odhalit ho. Vzpomněla si na jeho strnulost, nepřirozené držení těla.

Dole na ulici se rozjíždělo auto, příliš rychle, příliš překotně.

Vstala, nepatrně odtáhla závěs, vyhlédla do tmy.

Po téměř čtyřiceti letech na ulici Eileen Poonová nepochybovala o důležitosti přesvědčivého krytí a pevných nervů. Věděla, že musí dělat jakoby nic, a ne prchat. Každé malé drama, každý půlnoční útěk z hotelu za sebou zanechá nezodpovězené otázky, pokojské volají nočnímu recepčnímu, členové bezpečnostní služby s pokleslou čelistí zkoumají záznamy kamer, účetní prověřují kreditní kartu. A brzy si toho někdo všimne. Pak tomu ten někdo začne věnovat pozornost, hledat nějaký systém, opakující se vzorce. A než se nadějete, pronikne vám do telefonu, do počítače, do bytu a sleduje každý váš pohyb, větrí ve vzduchu, když procházíte kolem. Nejlepší je klidně sedět a čekat, pohybovat se uvážlivě a klidně.

A přesto. Pytlík karamelk Bílý králík, který měla v kabelce, křičel *Uteč! Hned!*

Nehybně stála a pozorně naslouchala, žaludek se jí houpal. Nestávalo se často, aby ji přepadl strach. Tak proč zrovna dnes?

Zvedla sluchátko a zavolala pokojovou službu.

„*Wej?* Ano. Chtěla bych obložený sendvič. Ale bez majonézy. Rozumíte? Žádná majonéza. Ano, salát, rajčata, ty chci. Majonézu ne. Majonéza mi dráždí střeva. A ještě Bloody Mary, dvojitou.“

Položila sluchátko a vrátila se ke kabelce, vyndala balíček karamelk, po hmatu vyhledala kapsuli a strčila ji do sterilního sáčku na důkazy. Klekla si k závěsu. Byl těžký, dlouhý až na podlahu, ušitý z látky neurčité barvy. Nůžkami na nehty odpárala asi pět centimetrů lemu a zasunula dovnitř pytlíček s kapsulí. Vzala jehlu a nit, přistehovala záložku a spustila závěs na zem.

Než přinesli jídlo, převlékla se do bavlněné noční košile, nasadila si sítku na vlasy a sedla si na postel, odkud sledovala čínský zpravodajský kanál. Plánuje se přehlídka, oznamoval

reportér. Velkolepá vojenská přehlídka! Centrem Peking, kolem brány Nebeského klidu, na oslavu výročí velkého vítězství Číny ve válce proti Japonsku. Bude tam pochodovat dvanáct tisíc vojáků s neviditelnými stíhačkami nad hlavou! V přípravě na takovou slávu se úřady snažily poručit větru i dešti takzvaným oséváním mraků a do městských parků vypouštěly opice, aby zabíjely ptáky. Eileen Poonové nebylo jasné, proč by měli právě ptáci představovat bezpečnostní riziko. „Až se hlavní pekingskou třídou povalí tanky,“ halasil reportér, „jednota čínského lidu dosáhne svého vrcholu.“

Číšník k ní přisunul cinkající servírovací vozík a zvedl plastový poklop, pod nímž se skrýval sendvič.

„Obložený sendvič. Bez majonézy,“ oznámil. „Bloody Mary.“

Nedíval se jí do očí. Dala mu spropitné a on spěšně odešel.

Rychle snědla sendvič, Bloody Mary vylila do umyvadla, vypnula televizi, zhasla a naslouchala. Čekala. Dostala hroznou chuť na bidi, jeden z těch smrdutých indických doutníků, které si kupovala ve svazcích převázaných provázkem v malém krámku ve Wan-caji.

Noc se donekonečna táhla. Strach zpomaloval plynutí času. Přinutila se myslet na své chlapce, kteří v Hongkongu očekávají její návrat, čekají, až budou moct vyslat signál *Je zpátky*. Pomyslela na předávku té věci Hopkové. Kde to bude? Ženeva? Bangkok? Představila si, jak Hopkové pouští tu kapsuli do natažené dlaně, pomyslela na její úsměv, na ten věrolomný výraz v jejích očích.

A všechen ten poprask, co kolem toho Hopková nadělá! Vezme ji na dobrou večeři a předá jí dárky z Londýna, máslové sušenky z lahůdkářství Fortnum's, pro které má Eileen takovou slabost. Budou tam jen ony dvě, nikdo jiný. Protože tahle operace – Eileen dokonce neznala ani její krycí název – byla pouze jejich. Jen Eileen Poonové a Valentiny Hopkové. Za posledních osm měsíců byla na příkaz Hopkové už dva-